

Heinrich Rahn

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Rahne I.U.D. & Prof. Ad Exequias Quas Viro ... Henrico Heinio, Iuridicae Facultatis Secretario Vidua moestissima paratas cupit Omnes omnium ordinum Cives Academicos officiose & amice invitat

Rostochii: Kilius, 1651

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770974791>

Druck Freier Zugang

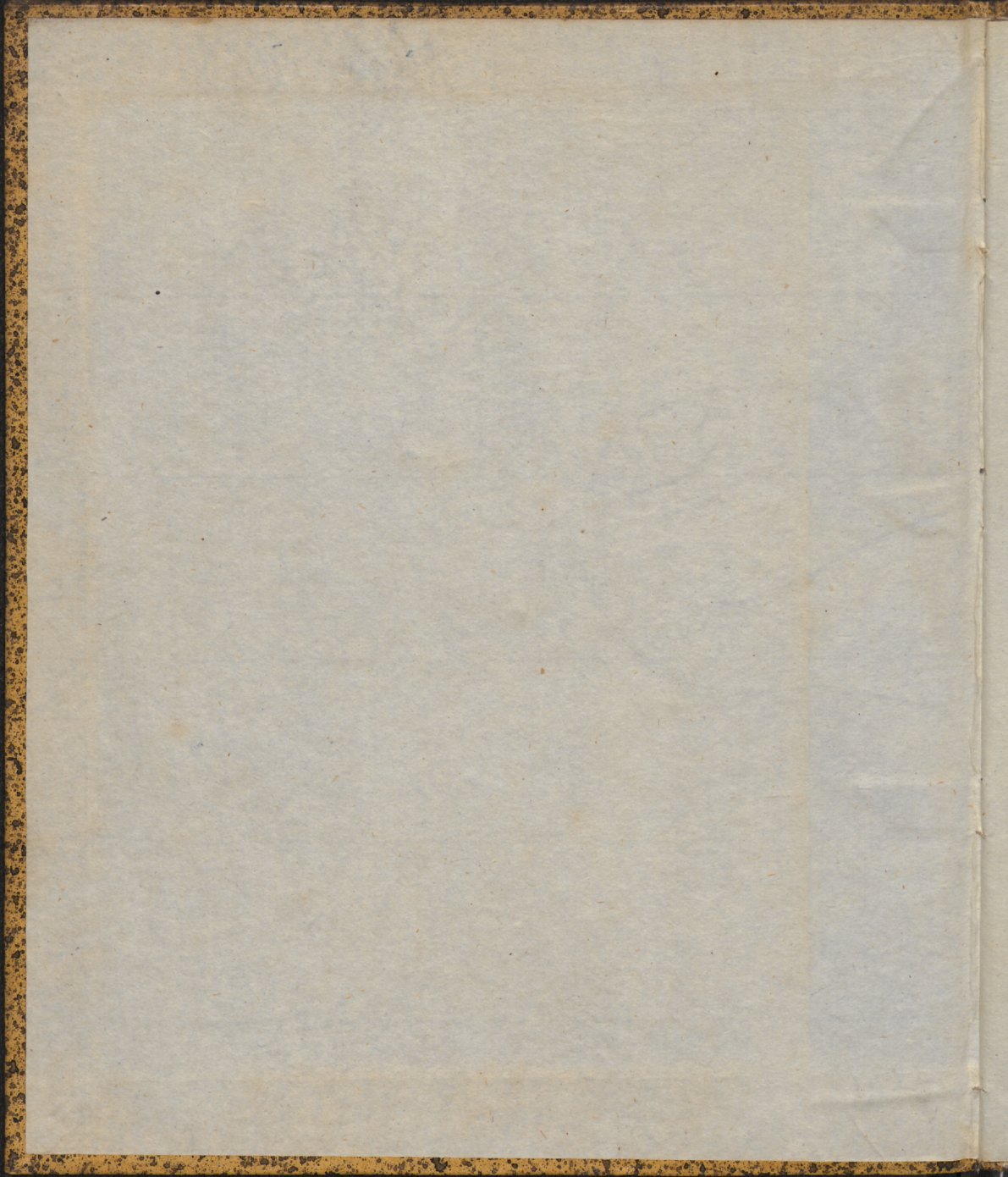

Rahne, H.,

in H. Hein.

Rost. 1651.

21

PROGRAMMA

Quo

RECTOR

Universitatis Rostochiensis

HENRICVS RAHNE

J. U. D. & Prof.

Ad Exequias

Quas

VIRO INTEGERRIMO ET DO-
CTISSIMO

DN. HENRICO HEINIO,

Juridicæ Facultatis Secretario

Vidua mœstissima

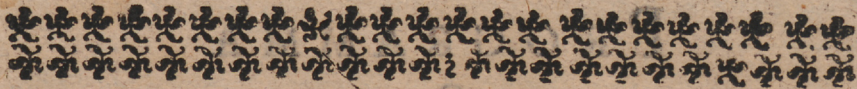
paratas cupit

*Omnes omnium ordinum Cives Academicos
officiosè & amicè invitat.*

ROSTOCHII,

Typis NICOLAI KILLII, Acad. Typogr. 1651.

â lege hoc carneo homines induimur
tegmine prodituri in lucem, ut concidat
illud tandem corruptum morbis,
aut aliâ quadam externâ destructum vi,
& illa CHRISTI sanguine lota anima
fideialis in cælum, unde origo ipsi est, avolet, recuperata
tamen corpus suum, cum omnis corruptio,
omne tempus desit, & una atque communis æternitas
erit. Quæ lex ut omnes natos alligat, ita eidem & satisfacere
debeuit vir spectatæ virtutis & doctrinæ
HENRICUS HEINIUS, Collegij Juridici, quod est apud nos,
Secretarius meritissimus. De cuius vita quæ accepimus,
paucis exponemus. Ita enim consuetudo obtinet; & eas
laudes virtute suâ consecutus est vivus, quæ nunc in
mortuo dissimulari minimè debeant. Natus ille est anno
clō lōc VI. primâ Advento, Dominicâ horâ sextâ vespertinâ.
Pater ipsi fuit vir Consultissimus, amplissimus atque
excellentissimus DN. **ALBERTUS HEINIUS**, J. U. D. & Decretalium,
per ipsos XL. annos, in celeberrima hac Universitate,
Professor, ac Illustriss. Principis Mecklenb. Ducis
JOANNIS ALBERTI gloriosissimæ memoriæ Consiliarius
intimioris admissionis, longeq; meritissimus. Matrem
fortitus fuit **CATHARINAM Horstmanns** singularis virtutis
fæminam, sororem germanam

manam matronæ illius laudatissimæ, ANNÆ Horst-
mans/ quam vir incomparabilis Dn. D JACOBUS
BORDINGUS, Cancellarius quondam Mecklen-
burgensis, & Professor hujus Academiae celeberrimus,
post Reipubl. Lubecensis Consul amplissimus in ma-
trimonio habuit. Avum paternum habuit Dn. FRI-
DERICUM HEINIUM, Professore Decretalium,
& illustrissimi Principis Mecklenb. Ducis JOANNIS
ALBERTI Consiliarium, postmodum hujus civita-
tis Syndicum ac Consulem gravissimum; aviam pa-
ternam ANNAM Dobbins/ rarâ virtute fæminam.
Avum maternum laudavit DN. HENRICUM Horst-
man/ Civem Lubecensem primarium, virum egregi-
um; aviam maternam ANNAM von Hasseln/ incul-
pati nominis fæminam. Proavum paternum sortitus
fuit virum consultissimum prudentissimumq; DN.
JACOBUM HEIN Consulem apud Neobrandebur-
genses gravissimum; proaviam paternam, matronale
illud decus, ELISABETAM Barnefûrs. Proavus ma-
ternus ei fuit DN. ALBERTUS Dobbins Senator hu-
jus Reip. quondam Spectatissimus; proavia materna
MARGARETA Wedigen/ ex celebri & perantiqua
WEDIGENORUM familiâ oriunda, fæmina, quæ
natales singulari virtute egregiè semper tuita est. Ho-
sce igitur Majores optimos laudatosq; habuit, hisce
Parentibus natus est HEINIUS noster Rostochij in
florè urbium, quibus Mecklenburgum censetur. Qui
A 2 cum

cùm probè intelligerent, multùm esse, ut ille ait, à teneris assuescere, nullumq; thesaurum pretiosorem, nullum patrimonium stabilius liberis relinqui posse, quàm bonam educationem; summâ curâ eum educandum, præcipuè verò puericiam ejus pietatis ac literarum rudimentis instruendam rectè existimarunt, præsertim cum docile ac sollers ingenium in eo deprehendissent. Præceptoribus maturè traditus primis quidem annis Philologiam cum Philosophia summâ diligentia coluit atq; conjunxit; utpote sine quarum adminiculo frustra quis ad solidam cognitionem superiorum disciplinarum pervenire postulet. Cùm igitur domi iis artibus ac literis, quibus ad sapientiæ studia præparantur animi, explevisset pectus, anno clocc X X V I, primùm Jenam ad capeßendum uberio- rem ingenii cultum, à parentibus amandatus est. Ubi per aliquot annos ita se gesfit, ut omnes boni civis numeros facile impleret. Neq; enim otio atq; inertia transegit tempus; sed Juris cognitionem ut sibi compararet egregiam, assiduè sedulam ac diligentem operam navavit. Ita reputans, dedere se voluptatum studio, & animam inscitiam pati obsordescere, id vivi hominis sepulcuram esse. Inde Lipsiam concessit, ubi per annum commoratus Jurisprudentiam, in qua vitæ tabernaculum collocare, & in cujus quasi sinu conquiescere decreverat, ita percoluit, ut magnam de se spem concitaret iis, qui id temporis in Academia è
supe-

superiore loco docebant. Heic ingenii sui dotes, quas magnâ industriâ auxerat, disputando publicè privatimq; in lucem conspectumq; proferre paulatim cæpit. Ac biennium quidem cùm exegisset ibi, de Parentis optimi consilio in Hollandiam se contulit, & postquam Leidæ per annum non solum eas literas, quas Rostochii colere cæperat, quæque ibi tū maximè florebant, sed & Juris studium diligenter excoluisset, in Angliam transfretavit. Inde in Gallias trajecit, ubi cùm aliquot annos in florentissimis quidem Academiis substitisset, Argentoratum postea adiit, celeberrimam clarissimamq; urbem, in qua biennium cum laude & feliciter fecit, relamq; studiorum suorum præclare pertexuit. Tandem cum plerasque superioris Germaniæ civitates lustrasset obiter, ac viros quosque clarissimos, qui ibi degebant, salutasset, anno clō clō XXXIII. domum ad optimum suum Parentem rediit, quem in viduitate & senectâ infirmitate constitutum offendit. Matrimonium, consensu Parentis & agnatorum, iniit anno clō lōc XXXIV, nec infeliciter certè: quippe qui toto isto tempore cum conjugæ suæ tantâ animorum conjunctione vixerit, quanta unquam in amantissimos conjuges cadere potest. Elegerat sibi è choro virginum Rostochiensium DN. GEORGII HAGEMEISTERI Senatorii ordinis filiam, quam bene pudicèq; ad rem familiarem à teneris educatam die XIX Augusti, an-

ni prædicti domum duxit. Ex hac uxore singularis exempli, etiamsi olim fuisset, suscepit liberos quinq; videlicet II masculos, ALBERTUM & GEORGIUM, & III de sequiore sexu, CATHARINAM, MARGARETAM, ANNAM-ELISABETAM & REGINAM-SOPHIAM. De quibus quatuor, nimirum unus filius GEORGIUS, & filix tres superstites sunt. ALBERTUS in tenerâ adhuc ætate Patrem præcessit. Anno cl^o l^oc XLI amplissimum Jurisconsultorum collegium HEINIUM nostrum à secretis suis esse iussit, postquam fidem ejus & industriam jamante diligenter explorasset. Non longè post Collegium Professorum Ducalium Oeconomi munus ipsi demandavit. Utroq; eum se gessit, quem esse oportet, qui cum laude velit partes sibi demandatas tueri. Ad laudem ejus & hoc accedit, quod non solum ab amplissimo Jurisconsultorum Collegio in hac Universitate, operâ quidem eximii illius ingeniorum censoris & tùm temporis Decani ac Comitis Palatini DN. HENRICI SCHÜCKMANNI, J. U. D. & Prof. sed & in judicio Mecklenburgensium Provinciali, ut & Spiræ Nemetum, in judicio Imperialis Cameræ, quam vocant, in amplissimo illo Amphictyonum & Areopagitarum Germanicorum confessu Notarii Publici dignitatem ac privilegia summâ cum approbatione consecutus fuit. Quo munere ita defunctus hætenus est, ut magnam fidei, magnam diligentix atq; industriæ laudem facile auferret. Præterita die III Jul. cum à laboribus vocationis suæ circa horam undecimam domum rediisset, & valetudinem suam majorem in modum attritam ac debilitatam sentiret, lecto se dedit, & res suas ita ordinavit, ac si statim sibi de vitæ hujus statione decedendum esset. Si enim myrmilloni aut retiario curæ erat, ut honestè occumberent, multò magis homini Christiano dandam esse operam, censebat, ne vitam quasi fabulam, quæ cæteras partes omnes præ-

præstantes habuerit, postremus actus deturparet. Quamvis autem adhibita Medicorum auxilia fuerint, frustra tamen omnis ea cura fuit. Confugiebat itaq; ad preces, & cum in humanis vix quicquam superesset spei, in Deo solo nitendum sibi existimabat. Quem sibi propitium, quem benevolum reddere, ut semper ante, ita tunc maximè modis omnibus contendebat. Ad istum modum cum comparasset animum, totum se voluntati divinæ permisit. Nec vivere detrectans, si ita videretur vitæ arbitro, nec mori metuens. Certus, mortem in veram vitam aditum aperire Christianis, nec metuendam, nisi quatenus peccati pretium esset, à quo nemo purus & liber. Inter has cogitationes, eo ipso quo decubuerat, die circa septimam vespertinam, animam Deo reddidit, & rebus humanis excessit, quibus annos XLV interfuerat. Nunc sempiterno ævo fruitur, securus laborum, quibus in hac vita ad satietatem usq; fuit defatigatus. Quare satius est, ut illius immortalis bono lætemur, quam rebus humanis exemptum non profuturis lacrymis lugeamus. Vitam publicè & privatim ita instituit, ut qualibet horâ dictorum factorumq; suorum rationem posset reddere suprema illi rerum humanarum arbitro, qui non solum, quæ nos gerimus audit videtq;, sed & intima mentis nostræ consilia & cogitationes exploratas habet, vindex scelerum, munerator benefactorum. Qui pietatem vultu tantum & verbis præ se ferunt, animum verò habent vitiiis mancipatum, ii tantum abest, ut in piorum lustro censendi sint, ut etiam ubi conscientiam suam interrogare cæperint, à domestico carnifice vehementius torqueantur, quam si in equuleo jaceant brachiis post tergaretortis. HEINIUS noster, quod omnibus affirmare habemus, non ad vanam gloriam, aut opinionem aliorum respexit unquam, sed id egit sedulò, ut potiùs esset quam videretur pius. Nullū sane diē à sacris meditationibus relinquebat vacuum, ceremoniis & precibus publicis lubens intererat, atq;

attentè,

attentè, qui populum erudirent, audiebat. Cùm verò nemo sit mortalium, in cuius pectore non hæreat aliquid labis, vel nativæ vel contractæ per consuetudinem, nihil ipsi erat antiquius, quàm ut frequenter, quicquid sordium concepisset, piâ confessione elueret, & animo adhunc modum depurato, more apud Christianos recepto, particeps fieret mysteriorû, quibus nobis verum corpus & sanguis Conservatoris nostri exhibetur. Id quod ante has quatuor hebdomadas demum fecit, cum itidem malè haberet. Improbitalis ac levitatis hostis acerrimus fuit, adulandi & blanditiarum expertus fidei ac veritatis studium sedulò amplectebatur. Gravis molestusq; nemini, ac ne inimicis quoq;, si quos, ut fieri solet, aliquando nactus esset, Fastum & superbiam fuit exosus: ab avaritia, à sordibus, ab ambitione emancipatam mentem gessit: pauperes quâ ratione potuit, jovit benignus; easq; ob causas vivo ac videnti omnes boni meritò favebant;

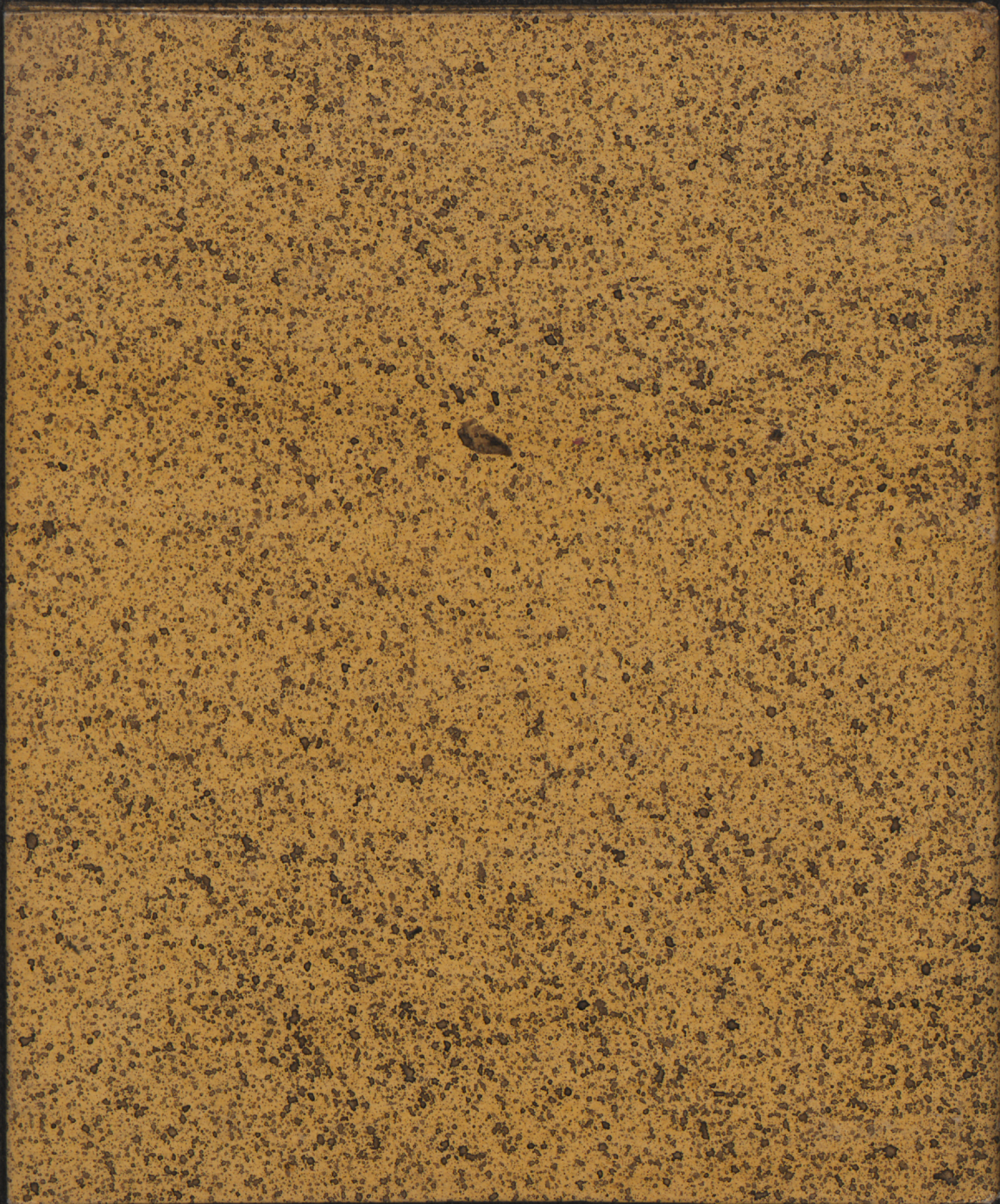
Nostrum est, CIVES Academici, ut hunc præstantissimum virum, quandoquidem aliis officiis colere amplius non possumus, supremo honore cumulâtè atq; prolixè afficiamus. Quapropter agite, convenite frequenter profecturi funus ac deducturi in sepulturæ destinatum locum, ubi deponetur ejus corpus, in quo habitavit egregia anima, quæ cùm adhuc teneretur corporeis vinculis cum cælo atq; sideribus conversata assiduè est, commerciumq; exercuit quoddam. Id familiæ nobilissimæ debetis, & nobis quoq;, qui jubemus. P. P. Rostochi d. VIII Julij, anno recuperatæ gratiæ

cl^o loc LI.

*Conventus fiet in templo Jacobo
ad horam primam.*

RS(O)SO

præstantes habuerit, postremus actus deturpare
tem adhibita Medicorum auxilia fuerint, frustra
ea cura fuit. Confugiebat itaq; ad preces, & cum
vix quicquam superesset spei, in Deo solo nite
stimabat. Quem sibi propitium, quem benevo
ut semper ante, ita tunc maximè modis omnib
bat. Ad istum modum cum comparasset animum
luntati divinæ permisit. Nec vivere detrectan
retur vitæ arbitro, nec mori metuens. Certus, m
ram vitam aditum aperire Christianis, nec met
quatenus peccati pretium esset, à quo nemo puru
ter has cogitationes, eo ipso quo decubuerat, d
mam vespertinam, animam Deo reddidit, & rebus
cessit, quibus annos XLV interfuerat. Nunc sem
fruitur, securus laborum, quibus in hac vita ad fat
fuit defatigatus. Quare satius est, ut illius immor
temur, quam rebus humanis exemptum non prof
mis lugeamus, Vitam publicè & privatim ita inst
libet horâ dictorum factorumq; suorum rationer
dere supremo illi rerum humanarum arbitro, qui
quæ nos gerimus audit videtq;, sed & intima m
consilia & cogitationes exploratas habet, vindex f
nerator benefactorum. Qui pietatem vultu tant
præ se ferunt, animum verò habent vitiiis mancip
sum abest, ut in piorum lustro censendi sint, ut et
scientiam suam interrogare cæperint, à domesti
vehementius torqueantur, quam si in equuleo jac
post terga retortis. HEINIUS noster, quod om
mare habemus, non ad vanam gloriam, aut opini
respexit unquam, sed id egit sedulò, ut potiùs esse
retur pius. Nullū sane diē à sacris meditationibus
vacuum, ceremoniis & precibus publicis lubens m

